



## **De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis**

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||  
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm  
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

**Surius, Laurentius**

**Coloniae Agrippinae, 1576-**

**VD16 S 10258 - 10263**

De S. Floriano martyre.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

eum accedens, quod factū erat, euidenter conspicabar, & alios omnes integris oculis & apertis vndis que circumstantes, hunc autem solis mentis luminibus videntem, & reuera non pauca velut prophetam proloquentem, & multis partibus eos, quibus corporis sensus sani & valentes erant, superantem, non potui non Deum ea de re tum summis laudibus effere, tum imprimis admirari. Et euident certè ac firmum argumentum mihi videre debebar, eum re ipsa & veritate hominem esse, non qui in externa corporis forma & specie oculis subijcitur, sed qui in ipso animo & interiore cogitatione residet: qui quidem in isto, licet corpus deformatum mancumque esset, maiorem tamen interioris facultatis & virtutem declarauit.

Illis autem, quos diximus, in loco separato commorantibus, & consueta ipsorum vita instituta in orationibus, in ieiunijs, in reliquis exercitationibus exequentibus, Deus ipse dextram benignam & propitiam porrigens, largitus est, vt per martirium salutarem vitæ exitum consequerentur. Hostis nanque & aduersarius noster diabolus eos quidem, vtpote precibus attentissimè ad Deum fuis, contra ipsum armatos non amplius ferre poterat: sed sicuti putabat, molestiam ipsi exhibentes trucidare & è terra tollere instituit. quippè Deus illi hoc agere molienti potestatem concessit, vt pariter nec ipse ab improbitate, quam dedita opera decreuisset, vlla ex parte arceretur: & hi præclara pro multis suis ac varijs certaminibus præmia iam tandem acciperent. Ea de causa ex scelestissimi Maximiani Imperatoris mandato, vno die vndequadraginta martyres capitis pœna multantur.

vide præco-  
rum Chri-  
stianorum  
exercitia.

39. Marty-  
res.

### MARTYRIVM S. FLORIANI, CVI FIDEM CONCILIANT VETVSTISSIMA MARTYROLOGIA.

*Diçtio hinc inde nonnihil mutata est per F. Lau-  
rentium Surium.*



IN diebus Diocletiani & Maximiani Imperatorum, diuer-  
sis agonibus concertantes Christiani, deuota mente pro  
Christo supplicia tolerabant, vt promissionum eius partici-  
pes efficerentur. Cum venisset ergo sacrilegorum princi-  
pum præceptio in Noricum Ripense, præses Aquilinus ve-  
niens in castrum Laureacensium, cœpit vehementer inqui-  
rere Christianos. Compræhensi autem sunt non minus qua-  
draginta, qui diutissimè concertantes, & multis supplicijs  
macerati, missi sunt in carcerem. Ad quorum confessionem  
beatus Florianus gaudens accessit: cumque accepisset hæc  
Laureaci fieri, eò cœpit ire, vt pro Christi nomine varia sup-  
plicia perferret. Vbi autem venit eò ad commilitones suos, cum quibus antea milita-  
ueat, audiuitque ex eis, Christianos ad idolorum sacrificia perquiri, dixit ad eos:  
Quem alium queritis? Ecce ego quoque Christianus sum: ire, nunciate Præsidi hæc me  
adesse. Præsides Aquilinus his auditis, vocauit eum ad se, & iussit dijs sacrificare. Quod vt  
faceret cum nulla posset ratione adduci, præcepit eum fustibus cædi. Ille iterum ite-  
runque cæsus, permansit fidelis, & vultus eius mira perfusus hilaritate cernebatur. De-  
ince mandat Præsides scapulas eius acutis ferris confringi. Id verò B. Florianus cum in-  
gerti gaudio perferens, magis glorificabat Deum. Videns autem se superatum Præsides  
iniquissimus, iussit eum duci ad Anisum fluuium, & ibi præcipitari de ponte.

Maij 44

Laureacum

S. Martyr:  
fustibus cæ-  
ditur.

Beatus Florianus, lara in se sententia, gaudens & exultans ibat ad mortem, credens  
se ad vitam proficisci sempiternam: cumque venisset ad locum, vbi mergendus erat,  
petijt à militibus sibi dari spatium precandi. Eo impetrato, vna ferè hora fuit in preci-  
bus iamque ligato ad collum eius saxo, iuuenis quidam sæuus nimis præcipitauit eum  
de ponte in fluuium, cuius oculi mox crepuerunt. Fluuius autem suscipiens martyrem  
Christi, expauit, & eleuatis vndis, in quoddam eminentius saxum corpus eius exposuit,  
quod aquila, nutu Dei eò aduolans, expansis alis protegebat. Apparuit autem in vi-  
sione beatus Florianus Valeriæ matronæ Deo deuotæ, indicauitque ei, quo loco cor-  
pus eius humaret. Illa hac visione admonita, mox ad fluuium abiijt, & præ gentilium  
metu virgultis illud inuoluit, perduxitque ad locum sepulturæ destinatum. Cum au-  
tem inter eundem iumenta, quæ sacrum corpus vehebant, delassarentur, matrona tre-  
mens rogauit Dominum, vt ipse ferret opem: statimque erupit illic fons, cuius aqua  
resiciens iumenta, susceptum confecit iter, & corpus sepeliuit. Eo autem loco multa  
fuerunt

lactatur in  
flumen, sed  
nō submer-  
gitur.

Miraculum.

H

funt

fiunt diuinitus curationes, & quicumque ex fide petierint, misericordiam Dei impetrabunt. Vitæ enim sanctitas & constantia fidei athletas Christi coronat, & cum palma martyrij ad vitam perducit eternam, auxiliante rege eterno, Domino nostro Iesu Christo, qui cum patre & spiritu sancto viuit & regnat in secula seculorum, Amen. Hactenus historia. Sunt qui scribant corpus huius beati martyris tempore Casimiri Ducis Poloniae ab Aegidio Mutinensi Episcopo Cracouiam allatum, & à Gethone Episcopo Cracouensi honorificentissime exceptum, structamque ab illò & Casimiro Duce extra muros Cracouenses basilicam elegantissimam & collegium Canonicorum, adiunctis opimis prouentibus: porò reliquias sancti martyris in loculo marmoreo conditas, in ecclesia eius vrbis cathedrali repositas, multaque illic miracula perpetrata. Facta est hæc translatio Anno salutis 1183.

VITA S. MONICÆ MATRIS S. AVGVSTINI  
QVAM EX LIBRIS CONFESSIONVM EIVSDEM

beatissimi episcopi, collegit doctissimus antistes  
Aloysius Lipomanus.

Maij 4.  
Ex confes-  
sion. Augu-  
stini lib. 3.  
cap. 11. & 12.



Vide erga  
nos prou-  
dentia Dei.

S. Augu-  
stinus dicit Ma-  
nichæus.

T misisti manum tuam ex alto Domine Deus, & de hac profunda caligine erroris Manichæorum eruisti animam meam, cum pro me ploraret ad te mater mea, fidelis tua, amplius quam flent matres corporea funera. Videbat enim illa mortem meam ex fide & spiritu, quem ex te habebat, & exaudisti eam Domine. Exaudisti eam, nec despexisti lachrymas eius, cum profluentes rigarent terram sub oculis eius, in omni loco orationis eius, & exaudisti eam. Nam vnde illud somnium, quo eam consolatus es, vt viuere me secum crederet, & habere secum eandem mentem in domo, quod nolle cœperat, auersans & detritans blasphemias erroris mei? Vidit enim stantem se in quadam regula linea, & aduenientem ad se iuuenem splendidum, hilarem atque ardentem sibi, cum illa esset mœrens & mœrore confecta. Qui cum causas quaesisset ab ea mœstitiæ suæ quotidianarumque lachrymarum, docendi, vt assolet, non discendi gratia, atque illa respondisse, perditionem meam se plangere: iussisse illum, quò secura esset, atque admonuisse, vt attenderet & videret, vbi esset illa, ibi esse & me. Quod illa vbi attendit, vidit me iuxta se in eadem regula stantem. Vnde hoc, nisi quia erant aures tuæ ad cor eius? O tu bone omnipotens, qui sic curas vnumquenque nostrum, tanquam solum cures: & sic omnes, tanquam singulos. Vnde illud etiam, quòd cum mihi narrasset ipsum visum, & ego ad id trahere conarer, vt illa se potius non desperaret futuram esse, quod eram: continuo sine aliqua hæsitatione, Non, inquit, non enim mihi dictum est, Vbi ille, ibi & tu: sed, Vbi tu, ibi & ille. Confiteor tibi Domine recordationem meam, quantum recolo, quòd sæpè non tacui, amplius me isto per matrem vigilantem responso tuo, quòd tam vicina interpretationis falsitate turbata non est, & tam citò vidit, quòd videndum fuit, quòd ego certè, antequàm dixisset, non videram, etiam tum commotum fuisse, quàm ipso somnio, quo foeminae piæ gaudium tanto post futurum ad consolationem tunc præsentis sollicitudinis, tanto antè prædictum est. Nam notem fermè anni sequuti sunt, quibus ego in illo limo profundi ac tenebris falsitatis, cum sæpè surgere conarer, & grauius alliderer, volutatus sum: cum tamen illa vidua casta, pia & sobria, quales amas, iam quidem spe alacrior, sed fletu & gemitu non segnior, non desineret horis omnibus orationum suarum de me plangere ad te: & intrabant in conspectum tuum preces eius, & me tamen dimittebas adhuc volui & inuolui in illa caligine.

Et dedisti alterum responsum interim, quòd recolo. Nam & multa prætereo, propter quòd propero ad ea, quæ me magis vrgent: confiteri tibi, & multa non memini. Dedisti ergo alterum per sacerdotem tuum, quendam episcopum, nutritum in Ecclesia, & exercitatum in libris tuis. Quem cum illa foemina rogasset, vt dignaretur mecum colloqui, & refellere errores meos, & dedocere me mala, ac docere bona, (faciebat enim hoc, si quos fortè idoneos inuenisset) noluit ille, prudenter sanè, quantum sensu postea. Respondit enim, me adhuc esse indocilem, eò quòd inflatus essem